

INGEZONDEN.

DE HERVORMING DER MAATSCHAPPIJ.

I.

In verband met dit onderwerp vestigen wij met nadruk de aandacht onzer lezers op den in de rubriek „Feuilleton” in dit nummer bldz. 2307 afgedrukten tweeden brief uit Zweden van prof. BURGER, waarin op heldere en objectieve wijze uiteengezet wordt, hoe in dat land de vereeniging van geneeskundigen is ingericht. Het is niet onmogelijk, dat voor ons uit dat buitenlandsche voorbeeld eenig nut te putten valt.

Redactie.

II.

Het wordt gevaarlijk over de hervormingsvoorstellen der Maatschappij te schrijven; men loopt dan de kans onmiddellijk door SIKKEL, ook over de *strijdwijze*, op de vingers te worden getikt. In zijn ingezonden stukje in dit *Tijdschrift* (15 Mei 1920, bldz. 1749) vindt deze reeds, dat sommige heeren het wel wat bar maakten; daar waren BURGER en VAN RIJNBEEK aan de beurt. Toen was het POSTHUMA, die in de oogen van SIKKEL (bldz. 1869, 22 Mei 1920 van dit *Tijdschrift*) iets had gedaan wat niet eerlijk was. Nu (in het nummer van 12 Juni 1920 van dit *Tijdschrift*, bldz. 2117 en 2116) waarschuwt hij tegen VAN BRUGGEN, omdat diens adviezen slechts de C. O.-kleur dragen, terwijl hij, SIKKEL, pleit voor de geheele Maatschappij, en ben ik aan de beurt met de beschuldiging „slimme kunstgreepjes” te gebruiken. Wij zijn op deze manier op den verkeerden weg en niet dan noode moet ik SIKKEL ditmaal daarop nog volgen om aan te toonen, dat en zijn voorstelling der zaak en zijn beschuldiging ten eenenmale onjuist zijn.

SIKKEL schrijft: „De heer BROCX heeft die afwijzing in de vergadering te Amsterdam kunnen hooren en behoefde haar niet eerst uit het *Tijdschrift* te vernemen. Waar hij mijn woorden uit de Amsterdamsche vergadering aanhaalt, laat hij de besliste verklaring, die er op volgde, weg”.

Wat deed ik inderdaad? Ik gaf een reeks voorbeelden van het naar voren komen van het persoonlijk element (bldz. 1974, 29 Mei 1920), en deelde vier regels daarna mede, dat SIKKEL onvoorwaardelijk weigerde het gesalarieerde ambt te aanvaarden. Waar ter wereld blijkt nu uit, dat ik het zou willen voorstellen, alsof SIKKEL eerst *mi* dit besluit had genomen en dit niet te Amsterdam had gezegd? Uit niets, en ik kom op tegen dergelijke achterdocht ten opzichte der bedoelingen zijner tegenstanders.

En nu „de slimme kunstgreepjes”. SIKKEL deelde te Amsterdam mede, dat er personen waren, die gezegd hadden: „Indien gij directeur wordt, ben ik vóór de plannen”. Is nu niet de eenige juiste gevolgtrekking deze: „nu SIKKEL weigert, zijn zij er dus niet voor”; hun voorwaardelijke instemming werd natuurlijk geleid door de gedachte: „alleen in SIKKEL's handen willen wij dergelijke macht leggen”. Waar blijft nu het „slimme” en het „kunstgreepje”?

Het wordt nu toch tijd, dat tegenstanders van SIKKEL's plannen hun bezwaren kunnen uiten zonder blootgesteld te zijn aan diens onheusche beoordeelingen.

Voor de bespreking dezer aangelegenheid zou ik echter geen afzonderlijke plaats hebben gevraagd, indien niet in het betoog van SIKKEL vóór zijn plannen een nieuw geluid was gehoord (bldz. 2116 en 2117, 12 Juni 1920 van dit *Tijdschrift*, waarop gewezen moet worden, ook weer omdat het zoo'n persoonlijk karakter draagt).

Een ieder zal wel gemeend hebben, dat de voorstellen beoogden een blijvende oplossing te geven aan het organisatie-vraagstuk der Maatschappij en dat de inrichting van het bureau of secretariaat daarin de hoofdzak was. Dit blijkt een vergissing te zijn. SIKKEL schrijft: „Hoewel regeling van het secretariaat noodig is, acht ik de hulp van den voorzitter nog spoedeischer. Mijn geheele streven is er op gericht mij voor de Maatschappij ontbeerlijk te maken. Ik heb mij verbonden om de organisaties